

Rešilni poštar

Prizor iz filma *Vsakdan ni vsak dan* režiserja Martina Turka

Zdenko Vrdlovec

Ljubljana – »Še nedokončano verzijo filma sem poslal v Cannes, bolj za šalo, kot pa da bi res pričakoval uvrstitev v kakšen festivalski program, pred prvomajskimi prazniki pa so me obvestili, da je film uvrščen v program Quinzaine des réalisateurs. Vendar je bilo treba še izpolniti nekaj njihovih zahtev: dokončano verzijo povečati na 35-mm filmski trak, jo opremiti s francoskimi podnapisi in pripraviti promocijsko gradivo.« Tako **Martin Turk** pojasnjuje razveseljivo dejstvo, da se je kratki film *Vsakdan ni vsak dan* po njegovem scenariju in v njegovi režiji ter v produkciji RTV Slovenija uvrstil v ugledni program letošnjega mednarodnega filmskega festivala v Cannesu, Quinzaine des réalisateurs (Štirinajst dni režiserjev), kjer bo konkuriral za zlato palmo za kratki film. Martin Turk, leta 1978 rojen v Trstu, je študiral na ljubljanski AGRFT in z diplomskim filmom *Izlet* (2002) osvojil univerzitetno Prešernovo nagrado, za *Rezino življenje* pa je leta 2006 na festivalu slovenskega filma dobil vesno za najboljši kratki film; sodeloval je tudi že pri celovečernem filmu, in sicer kot asistent režije pri Klopčičevem *Ljubljana je ljubljena*. Njegov televizijski kratki film *Vsakdan ni vsak dan* so posneli letos pozimi, povečavo na 35-mm trak pa je omogočil Filmski sklad.

Vsakdan ni vsak dan je film-puzzle, kjer se v 12-minutni mozaični strukturi

odloča o tem, ali bo nosečnici uspelo priti v porodnišnico ali ne. Da bi to lahko pomenilo kakšno dramo, se ob tako »univerzalnem« in učinkovitem komunikacijskem sredstvu, kot je mobilni telefon, seveda zdi skoraj nemogoče, a kaj, ko se prav v času komunikacije lahko dogajajo tudi druge stvari: banalna in bebava realnost lahko poruši še tako dober komunikacijski scenarij. Noseča žena (**Barbara Žafan**) še pravočasno pokliče svojega moža (**Vladimir Vlaškalič**), da bi jo odpeljal v porodnišnico, toda njegov avto je zaparkirala neka gospa (**Maja Gal Štromar**), ki se je zamudila v trgovini. Njujno srečanje na parkirišču seveda ne mine brez prepira, ki je ravno dovolj dolg, da se nemirna nosečnica odloči, da se bo kar sama (oziroma s svojo hčerko) odpravila v porodnišnico. In ustavi prvi avto, ki pripelje mimo, njegov voznik pa je gospod (**Boris Cavazza**), ki prav zaradi komunikacijskih nesporazumov s tisto gospo, ki je možu noseče žene zaparkirala avto, poštarju ni hotel podpisati prejema pisma. Turkov film sicer ne deluje kot burleska ali komedija, toda »rešilni« moment je prav tatijevski, saj njegov poštar (podobno kot tisti v Tatijevem *Prazniku*) na kolesu dohiti avto z gospodom, ki ni hotel podpisati prejema pisma, in kot predstavnik »klasičnega« (pisemskega) sistema komunikacije poskrbi, da se zadeve uredijo tam, kjer je realnost ponagajala mobilni telefoniji. In kar je tatijevsko, je še vedno zanesljivo simpatično.